

טיב הקהילה

ב"ד

תצוה-זכור
 ו"א אדר תשפ"ג
 המסמך לפי אופק דרושלים
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
 5:02 הדר"ג
 6:15 מוצ"ש"ק
 6:56 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
 סוק"ש א' 8:12 | סוק"ת א' 9:25
 סוק"ש ב' 8:54 | סוק"ת ב' 9:53
 | המסמך לפי שיעור חורף |
 גיליון מס':
664

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

תכלית העבודה לטיב לבריורת

אמורה להימשך מעתה ועד עולם, זאת אומרת שלעולם יצטרע נפשו על כך שמטיבים עמו בלא גמול. ומרוב בושה לא מצא מקום לעצמו, והגיעו הדברים לכדי כך שגם כשהבין שדברי היצר מופרכים הם מעיקרא, ביקש בכל זאת לקוות שיש בהם ממשות, ואם אכן ימצאו דבריו מכוונים ימצא מעתה בעולמו הפרטי, ושוב לא יזקק לטובתו של הזולת...

ואחר שרואים שמעשה נחש הצליחו, מוכרחים אנו לומר שהקב"ה היודע הקורות סידר תחבולה זו מראש, בידעו שהמצב הקיים אינו מטיב עם האדם, ורק אחר שיגרשונו מגן עדן יבוא לעולם חשוך יהיה זה העולם אמצעי להשיג תכלית הטוב, כי בזה העולם יצטרך לכוף את גופו ולשבר טבעיו החומריים כדי לעבוד את בוראו, ואז בדין הוא שטול שכרו, ושוב לא יהיה זה נהמא דכיסופא.

ואכן מאז נוהג הקב"ה במידה זו כל ימי עולם. הוא דורש מן האדם לזכר טבעיו על ידי ביטול רצונו לרצון בוראו, וכתמורה לכך מזכה בשכר נצחי בעולם שכולו טוב, וכך לא תהיה טובתו בגדר נהמא דכיסופא, מאחר ששכרו לא לו כתמורה על מה שוויתר על עולמו הגשמי.

נמצאנו למדים, שבכך שמבטלים אנו את דעתנו לדעת בוראינו, נמצאנו מטיבים עמו, וגורמים לו נחת רוח, ולא מפני שזקוק היה לעצם ה'ביטול' אלא מפני שהדבר משמש כאמצעי למילוי משאלותיו שתהיה ביכולתו להטיב. זוהי למעשה תכלית כל המצוות וכמו ששינוי (אבות ו, יא) 'דבי תנאי בן עקשיא אמר רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות'.

אולם ישנם כמה וכמה מצוות שיכולים למצוא להם גם טעם הגון, וימצאו בני אדם שיסיימו לקיימם גם מצד ההגיון, ואינם מבטאים כל כך ביטול להשי"ת, אולם כשמדובר ב'קרבן' דעת כולם שווה שקיומו הוא מתוך כפייה וביטול הרצון, שכן אלמלא ציוה הקב"ה על הקרבתו היה זה המעשה נחשב בעיני כל כ'השחתה'! כי למה יקחו בהמה שמינה שיכולה לפרנס את בעליה בחייה, וגם להשביעו אחר שחייטתה, ולכלותה בשריפה על גבי המזבח?! אולם אחר שאמר הקב"ה שכן יש לעשות, אין האדם שואל שאלות ומבלי להבין עושה את המצווה עליו. ושפיר מעיד על כך הכתוב שהקרבת הקרבן הוא לריח ניחוח' כי קיומה היא לכולי עלמא 'נחת רוח לפני הקב"ה', כי אין האדם מתרצה לכך אלא כדי לקיים רצון בוראו. ובכך ממלא משאלותיו של הקב"ה להטיב עם בריותו...

כאמור נאמרו הדברים בעבודת הקרבנות, כי זוהי מצוה שלכולי עלמא מעוררים על ידה נחת רוח לשמים, אולם בחינה זו שייכת גם בכל מצוה הנעשית רק מתוך ביטול לרצון השי"ת. ועל כן מן הראוי שטרם כל מצוה שהאדם הולך לקיים, יכוון לקיימו רק מפני ביטולו לדעת בוראו, ובפרט כשמדובר בפעולה שולאל הרצון העליון לא היה האדם עושהו, כי זוהי באמת ביטול, ולשכר גדול מזומן המקיימו בעולם הבא.

והקפדת את כל האיל המזבחה עליה הוא ליי ריח ניהוה א'שה ליי הווא: (נט, יז) ופירש"י: ריח ניחוח - נחת רוח לפני, שאמרת ונעשה רצוני:

המפרשים פירשו, שאחר שביאר רש"י שריח ניחוח' פירושו 'נחת רוח לפני' הבין שלא יתקבלו הדברים על דעתו של האדם, כי בעיני שכלו של אדם לא שייך כזאת שפעולת בשר ודם יוסיף נחת רוח כלפי מעלה, דבר זה שייך רק כלפי בשר ודם, אצלו ייתכן כזאת שמלכתחילה יהיה עצב על חסרונו, ולבסוף כשימלאו משאלותיו ישתנה מצב רוחו. לא כן אצל הקב"ה שאינו חסר דבר מלכתחילה, מה שייך אצלו 'תוספת' נחת רוח? ומה גם שהקב"ה העיד ואמר שאין לו צורך בעצם הקרבת הקרבנות, כמו שנאמר (ישעיה א, יא): 'למה לי רב זבחיכם יאמר ה', שבעתי עולות אילים וחלב מריאים ודם פרים וכבשים ועתודים לא חפצתי'.

לכן ראה רש"י לנכון להאריך ולבאר מהו באמת ה'נחת רוח' לפניו, 'שאמרת ונעשה רצוני!' אכן כלפי הקב"ה לא שייך חסרון 'טכני', ואי אפשר לומר שבפעולת הקרבן אנו מוסיפים לו משהו, אולם לאמיתו של דבר שייך גם כביכול אצל הבורא בחינה של חסרון, חסרון שונה לגמרי מסוגי החסרונות שבהם רגילים אנו, אצלנו מתבטא החסרון בזה שאין לנו מהיכן לקחת, ואצלו יתברך מתבטא החסרון כשאין לו למי לתת, וכפי שמבואר בספרים הקדושים שלתכלית זה ברא את העולם, כדי שיהיה לו למי לתת ולהטיב. אמנם גם אחר שברא את עולמו אינו יכול להטיב לבריות כל עוד שאין הם עושים איזה פעולה טובה להמשיכה, כי לא לרצון יהיה להם הטוב הבא כ'מתנת חינם', ורק אם יכופו את עצמם לבטל רצונם מפני רצון בוראם, בכך יחושו בטוב אם יטיב להם על כך.

צא ולמד מאדם הראשון שהקב"ה הנחיל לו טובה של חינם, והושיבו ב'גן עדן', בו זכה להתענג מזיו השכינה, ולא היה חסר דבר, ורק על דבר אחד הזוהר, שלא יאכל מן ה'עץ הדעת', על זה הזהירו הקב"ה ותלה כל גודלו הטוב באזהרה זו, וידע אותו צדיק שאם ימרה את פי ה' עתיד הוא ליפול מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, ובקל היה ביכולתו להיות זהיר בדבר, אולם בפועל נתפתה להבלי היצר שאמר לו שמוזה העץ אכל הקב"ה ועי"י ברא עולמו (ראה רש"י בראשית ג, ה), וכשיעשה גם הוא כך, גם הוא יהיה כאלקים ותהיה ביכולתו לברוא עולמות עפ"ל.

והנה אין לנו כלל השגה ברומ מעלתו של אדם הראשון, ובכל זאת מכשולו היא תורה ולימוד היא צריכה, על כן עלינו להבין למה באמת נתפתה לו להנחש, וכי לא ראה שאותו עץ הוא חלק מהבריאה עצמה? גם אם היה צד שהיה איזה בסיס לדברי הנחש, יש להבין מה היה חסר לו לאדם הראשון, למה השתוקק גם הוא להיות כאלקים, כלום היה חסר לו דבר מבית המלך?

התשובה לכך היא, כן! אדם הראשון לא היה חס בטוב, לא היה ביכולתו להכיל טובה מרובה כל כך על לא דבר, הוא לא עשה שום טובה להקב"ה והקב"ה מטיב עמו. וידע אדם הראשון שטובה זו

טיב המערכת

החודש אשר נהפך

בידושלים היה יהודי מזקני חסידי סלונים הרב קסטל זצ"ל, והיה מספר מימי נערוהו בשיבת שהגיע פעם אל השיבה בחור אחד שלא הבין לכו בתלמודו, אבל היה בא לביהמ"ד מדי יום ביומו פותח את הגמרא חועק את מילותיה בקול רעש גדול בלא שביין מה שקורא ובעצקוהו היה ספריע לבחורים האחרים שלמדו שם כי היו כולם בבית מדרש קטן וצפוף, פעם אחת שאלוהו חבריו: למה אתה חועק לכו בתלמודך, והלא בין כך אינך סבין מה שאתה לומד, כששמע החבור את השאלה נסערה רוחו, ומתוך סערותו ענה להם: הלא מהו בן אדם? בסך הכל שק מלא עצמות והנה שק מלא עצמות זוכה להוציא ספיו תיבות הגמרא הקדושה: 'אמר אבי, אמר רבא, וכיצד אוכל להחריש בזכות עצמותו כוונ? מיד כשאני פותח את הפה של השק ומתחיל לומר התיבות הקדושות נואה לבי משמחה והמילים יוצאות בצעקתם.

בימים הקרובים נקרא בע"ה את מגילת אסתר ובה נקרא: 'והחדש אשר נהפך להם מינון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משחה ושמחה, יש לנו ציווי מיוחד לעשות את כל החדש ובפרט את ימי הפורים לימי שמחה ועלינו לדעת אין גורמים לימים להיות ימי שמחה, שהרי שמחה היא רגש פנימי ואי אפשר לצוות על הלב: 'כעת עליך להיות בשמחה'.

ימי הפורים הם באמת ימים שמחים כולם שמחים באלו הימים אבל אפשר לראות אחרי פורים אנשים שחזרו לסלולם הרגיל, וחזן מקצת עייפות לא נשאר להם כלום ספורים אבל ישנם אנשים שעוד הרבה ימים אחרי פורים פניהם קורנות משמחה, אפשר לראות שהם זכו באמת להשיג שמחה אמיתית כזו שנשארת לאורך זמן ואינה מתפוגגת עם היין. הצדיקים מגלים לנו שהדרך להגיע לשמחה אמיתית היא מתוך שמחה של מצות, ע"י שנעמיק במחשבה על גודל הזכות שנוצרת יהודי, ואני זוכה ללמוד את התורה הקדושה ולקיים את מצוותיה, ובפרט בימי הפורים שאנו זוכים למצוות מיוחדות, וככל שרבה להתבונן בכך, כך נזכה לעשות אותם ימי משחה ושמחה, שמחה אמיתית.

(לפי טיב המערכת-פורים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 100024-0534

טיב הודעות

י"ד הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

הלכות שונות בשתיית היין בפורים

שינוי מקום בשתיית היין

א. השותה יין בכמה מקומות, אם לא שתה מתחילה כשיעור רביעיית ויצא אח"כ ממקומו, צריך לחזור ולברך בורא פרי הגפן, אבל אם שתה מתחילה כשיעור רביעיית יש בזה דיעות בין הפוסקים אם צריך לברך ברכה אחרונה במקומה וכן אם ציטרך לברך ברכה אחרת משום שינוי מקום, ולכן לכתחילה יש להחמיר לברך אחריהם ברכה אחרונה במקומם, ואם למעשה שינה מקומו א"צ לברך (שו"ע סי' קע"ח ס"ה ומ"ב ש"ס ובסק"ח).

ב. לכתחילה יש להקפיד לברך ברכה אחרונה מיד אחר גמר שתייתו, דיש לחוש שמא יעבור הזמן של שיעור עיכול ויפסיד הברכה אחרונה על הכוס ששתה (מ"ב סי' קצ"ט סק"ח). וע"י בכך החיים (סי' קפ"ד סק"ט) שכתב לענין שיעור עיכול בשתיית וכו' פירושה, דאם שהה עד חצי שעה יכול לברך, ואם שהה יותר מזה יש לו לאכול עוד ויכוין לפטור את מה שאכל כבר, ואם אי אפשר לעשות כן ישמע ברכה מאחר ויכוין לצאת, או שיברך בליבו.

ג. אם באמצע סעודתו שתה יין ויברך בפה"ג, אפילו לא שתה כשיעור, ואח"כ שינה את מקומו ורצה לתת שם עוד יין, אין צריך לחזור ולברך בפה"ג, כיון שהוא באמצע סעודתו (בה"ח סי' קע"ח ד"ה ואלו).

דין שיכור לענין תפילה קריאת שמע וברכת

ד. שתה יין כדי רביעיית, אל יתפלל עד שייסיר יינו (שו"ע סי' צ"ט ס"א).

ה. ואם יעבור זמן התפילה ביתיים אין לחוש להחמיר כל כך, כיון שעכשיו בלא"ה אין מכוון כ"כ בתפילה (מ"ב סק"ג).

ו. וכל מי שהוא שתה ומגיש בנפשו שפיג יינו די לו בכך, ולכן אין נזהרין ביינות שלנו ומתפללין אף אם שתה רביעיית או יותר, כיון שאין יינות שלנו חזקים (שם סעיף ג').

ז. אם מתפללים מתוך סידור שבידו, אין חוששין לשכרות מעט (שם ונ"א ס"ג, שו"ע הרב סי' ט"ז, ו"א דאין נכון לעשות כן (מ"ב סק"ד בשם הפמ"ג).

ח. שתה יותר מרביעיית והתפלל, אם יכול לדבר לפני המלך תפילתו תפילה, ואם לאו תפילתו תועבה, וצריך לחזור ולהתפלל כשיסייר יינו מעלי"ן (שם סעיף א').

ט. ואם עבר זמן התפילה משלים אותה בתפילה שאחריה, כדין שוגג שמתפלל בתפילה הסמוכה שתיים (שם).

י. אפילו התחיל לשנות אחר שהגיע זמנה, שהיה סבור שיהיה לו שהות להתפלל לאחר שיפוג זמן היין המועט שהתחיל לשנות בדיעה מיושבת, ואח"כ נמשך לבו אל המשנה ושכח מן התפילה ונשתכר כ"כ עד שלא נשאר לו שהות להפיק את יינו טרם יעבור זמן התפילה, אעפ"כ שוגג מיקרי. אך אם הוא סמוך למנחה ויעבור הזמן ודאי אם ישתכר שלא יוכל להפיק את יינו בזמן קצר כזה, מזיד הוי לכ"ע ואין לו תשלומין (מ"ב סק"ד).

יא. אם נאנס לא התפלל ערבית מחמת שכרותו וכבר עלה עמוד השחר, יכול להשלים ידי חובת קריאת שמע וברכותיה עד הנץ החמה, אבל ברכת השכיבו לא יאמר דאין זמן שכיבה, וגם שמ"ע לא יתפלל, דתפילת ערבית נתקנה רק בשביל לילה ומכוון שעלה עה"ש יום הוא לכל דבר, אלא יתפלל שחרית שתיים (שו"ע סי' ר"ח סעיף ד' בסק"ח).

יב. דין קריאת שמע כדין תפילה, ויש מקילים, ע"כ יש לזהר לכתחילה שלא לבוא לידי כך, ובדיעבד אם נשתכר אין לפטור את עצמו מקריאת שמע משום זה, ואם יפוג יינו עד שלא עבר זמן קריאת שמע יחזור ויקרא הפרשיות (סי' צ"ט ס"א מ"ב סק"ח).

יג. ולענין ברכת המזון, אם היה שיכור לגמרי עד שאינו יכול לדבר לפני המלך, נסתפקו התוספות והרא"ש אם צריך לחזור ולברך (סי' קפ"ה סעיף ה' מ"ב סק"ד).

יד. מסקנת האחרונים דאם אירע שנשתכר כ"כ עד שאין יכול לדבר בפני המלך אעפ"כ יברך, ומ"מ לכתחילה יזהר שלא יבוא לידי כך (שו"ע סי' קפ"ה ס"ה מ"ב סק"ד ע"י). ומיירי שלא הגיע לשכרותו של לוס (מ"ב ס"ט).

טו. שאר ברכות יכול לברך אף על פי שהוא שיכור (סי' צ"ט ס"א), וי"א דיש להחמיר ולכתילה הגיע בשיכור שאינו יכול לדבר לפני המלך אף בשאר ברכות, וכ"כ נשאלה הגיע לשכרותו של לוס, דאל"ה כשומר יחשב לגמרי לכ"ע ופטור מכל המצוות, ע"כ אפילו בדיעבד אם קרא ובידך אז לא מייפטור בכך שהרי פטור היה באותה שעה וחייב אח"כ לחזור ולקרוא ולברך (מ"ב סק"ח).

טז. אין מצרפין אותו למנין עשרה, וי"א דהיינו דוקא בשיכור כלוט, אבל אם רק אינו יכול לדבר בפני המלך מצטרף (כ"פ חיים שם סק"ד ע"י), וי"א דגם בזה אין מצטרף (מ"ב סק"ד, הרמ"א בספר עובד"ק קשר גורל פ"ח ס"ו, בא"ח א' פרשת ויחי ס"ח, ולענין ג' לזימון אפשר דשרי (מ"ב סק"ד).

טיב הבנין

ומה שמו זכרו בזכרון קדוש

זכר מעשה עמלק ומחייטו בשבת שקודם הפורים מוציאים עוד ספר תורה מלבד הספר של פירשת השבוע, וקורין בו בספר דברים את פרשת זכור ומצוות מחיית עמלק, הטעם לקריאה זו הוא כדי לקיים את המצוות עשה דאורייתא של "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים" (דברים ט"ז, י"ד), והוא של "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים - לא תשכח" (שם, ט"ז). ובהיות שדרשו חז"ל (ספרא בחוקי א), 'זכור' - זהו בפה, ולא תשכח - זהו בלב, על כן תקנו לקרוא בתורה את פרשה זו של עמלק ולהוציאה בפה בביטוי שפתיים.

ואף על פי שמן התורה אין זמן מיוחד בו צריך להזכיר את מעשה עמלק, ובלבד שימחה פעם אחת בשנה, אבל חז"ל קבעו את זמנה לשבת שקודם פורים, ומתבו על זה בראשונים (ראה בדקוק סיון ר"ל), שהוא על פי דברי הגמרא במסכת מגילה (ע"ב), הדורשת מן הפסוק במגילת אסתר (ט' ט"ז) "הימים האלה נזכרים ונעשים", שיש להקדים הזכירה לעשייה, ולחיות שפורים הוא זמן מחיית זכרו של המן שהוא מזרע עמלק, לפיכך מקדימים את זכר מעשה עמלק לשבת שקודם לזה. אך מלבד הדין של זכירת ומחייית עמלק יש עוד מצווה, והוא להכיר את זרעו של עמלק, וכפי שנאמר (שם, ט"ז) "והיה בנתיני ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלקיך נתן לך נחלה לרשתה, תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח". ומצוה זו כלולת להרוג ולאבד את כל זרע עמלק, זכרים ונקבות, וגם לרבות את כל בעלי החיים השייכים להם.

אבל כבר כתב המנחת חינוך (פנה תרד א"ת ה), כי האדינא אין מצוה זו וזוהגת, מכיוון שכבר בא סתורב ולבלב את כל העולם ואין אנו יודעים כחיים הזה מי הוא מזרעו של עמלק, וממילא נותר לנו רק אלו המצוות של זכור בפה ולא תשכח בלב, ולעתידי יהיה לנו שוב המצווה של מחייית זרעו של עמלק ולהישדמם עדי' עד.

אשר קרך - שמקרה ההתלהבות בעבודת הבורא מה היה חטאו הגדול של עמלק אשר בעטיו נתחייב כליה עולמית, אלא כתיב (דברים ט"ז, י"ד), "אשר קרך בדרך ויזנב בן כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים", וביאורו במדרשי חז"ל (תחומים כי תצא ט, פסקה ט"א) בכמה אנפין את מהות חטאו של עמלק, ואמרו שם שתיבת 'אשר קרך' הוא מלשון קור וצניח, דהיינו, שקירד עמלק את האימנה ופחד שבלב על אומות העולם בשעה שיצאו ישראל ממצרים, שהיה הוא הראשון שהעז לצאת ולהילחם בישראל.

משל למה הדבר דומה לאמבטי ורתחת שהיו הכל בורחים הימנה ובא אחד וקפץ לתוכה, ואף על פי שנכווה מכן, מכל מקום קירדה לאחרים שבאו אחריה ונכנסו בתוכה. כך היו הכל בורחים מאימת ישראל, וכפי שנאמר (שמות ט"ז, ט"ז) "אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמוגו כל ישיבי כנען תיפול עליהם אימנה ופחד", ובה עמלק והפיג את הפחד, ולא עוד אלא שאמרו חז"ל, שאשר קרך הוא מלשון טומאה חזי' ומסאבותא, שרצה עמלק לטמאות את כרם בית ישראל.

על משקל זה ביארו רבותינו הקדושים מאורי החסידות (ראה עמודי ישראל - פרישת וכו'), ואמרו שכל קליפתו של עמלק הוא לקרד ולצנוץ את העובדי השי"ת מעבודתם הקדושה, ודרכו לבוא אצל האדם שרגיל להתלהב לעבודת הבורא יתברך שמו כאש תמיד לפני ה', ומבלבלו בכל מיני פיתויים והבלי שווא, ואומר לו, מה לך ליגע לריק, הלא כבר עברת על כל מיני עבירות עד כי אפסה תקוותך לעשות תשובה, ומה לך ללמוד בתורה הקדושה ולהתפלל בנוונה, הלא על אנשים כמותך כבר נאמר (משלי כ"ג, ט"ז) "זבב רשעים תועבה", ועתה אין לך לא משלוות העולם הזה וגם נכזבה תחלתך לעולם הבא ונמצאת יורש תרתי גיהנום.

כך הוא דרכה של קליפה זו לטמטם את מוח האדם בדברי שטות והבל, עד שכובש את לב האדם ומעבירו על דעתו ועל דעת קונו, ומקרו מן העבודת הקדושה שהיה מתייגע בה כל הימים, ועל דבר זה מההינה הכתוב ואומר 'זכור עת אשר עשה לך עמלק - אשר קרך, אשר קירד אותנו מעבודת הבורא יתברך שמו.

עמלק היה עונש על הרפיון בדברי תורה ובאמונה אך יחד עם זאת צריכים אנו גם לידע מדוע ולמה הגיע להם לישראל הצרה הגדולה הזאת, במה לא היו כחוגן על שהגיע להם על ככה. אלא כדאמרו בגמרא (מסכתין ק) "לפשי את המקרא (שמות ט"ז, ט"ז), ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידיים", מאי לשון רפידיים, רבי יהושע אומר שריפו עצמן מדברי תורה". ודבר זה ברור כשמש, כי אילו היו ישראל מתגברין בתורה כראוי, לא הייתה יכולה קליפת עמלק להתגבר כלל, שהרי אמרו חז"ל בגמרא (סוכה ג'ב), "תנא דבי רבי ישמעאל, אם פגע

לתקן מה שפגמו

באשר על כן, בהגיענו לקראת שבת זכור, הזמן בו מצוים אנו לזכור ולא לשכוח את אשר עשה לנו עמלק, רובץ עלינו חוב קדוש לעורר בקרבנו את זכרון מעשיהם הרעים של עמלק וסיעתו, שרצו לאבד ולהפסיק את ישראל ממקור הקדושה והטהרה, ולעורר בקרבנו את תכלית השנאה שנאתים כנגד קליפת הטומאה שלהם, כשבצוותא לה יש לנו לחפש בבדקי ביתנו ולהתחזק באלו העניינים שתמיטו עלינו את הצרה הזאת.

אין לך זמן נכון יותר מזה עתה בכדי לתקן ולהעלות לשורשם את אלו המידות אשר בסיבתם קמו עלינו רשעים, אי לכך ראוי לנו בשבת זו שנשים על לבנו להתחזק בתורה, להיפך הגמור מרפו ידיהם בדברי תורה, וזאת על ידי הגיעה והתקטת בה ברוב עמל. ואף גם לרבות חיזוק האמונה והטהרה בהנהגת הבורא יתברך שמו את העולם, והחייצת שתיקב"ה מלאו כל הארץ כבודו ולית אחר פנוי מינה, ומשגיח על כל נבוא ונבוא ועל כל מה שנעשה עמנו למן העולם ועד העולם. ועוד בה שלישייה, להתחזק ביראת שמים, להיפך של קליפת עמלק שהיה 'לא ירא אלוקים'!

לשרש זכר העמלק הטמון בקרבנו

בענין זה אמרו בספרים הקדושים, שהעבודה הפנימית של מחייית עמלק הוא למחות את העמלק הרובץ בקרבנו פנימה, ועל כן אמרו להביא באותיות מחכימות מתוך דברי הספר הק' 'אוהב ישראל' להרה"ק מאטפאז"ל ע"ע (פרשת כי תצא - ראה פמש בחומה לה עם בקדושת לוי דוחש לפורים ד"ה אור חזק).

וכה כתב שם: "התורה מלמדת ומורה לכל איש ישראל הדרך הטוב והישר, והנהגה המאושרת אין להתצל מהאויב הרע הטמון בלבו של אדם. דנהגה באמת אז לא בלבד זורע ישראל הם מצוים על מחיית האומה זרעו של עמלק, אלא אף גם כל איש ישראל צריך למחות חלק הרע הטמון בלב כל אדם המכונה בשם עמלק, ולשרש אחריי שלא ימצא בו שום שמץ ממנו, אף משהו בעלמא".

בהמשך הדברים כתב עוד: "והוה שאמר הכתוב 'אתה עיף ויגע', היינו שנוחש כחך המיוחד לך שהוא בפה, היינו בתורה ובתפלה, מחמת שריפו ידיהם מדברי תורה ומעבודת השם יתברך, וגם אינם במדרגת יראה, והוה שאמר הכתוב 'לא ירא אלוקים'".

ומסיים בדברים אלו: "על כן תזכור תמיד, בכל עת ורגע ותהיה נזהר תמיד מאוד בכל ענייניך שלא יכשילך כח עמלק, והוה שאמר 'מחה תמחה' מלבין שורש הרע ולהכניע אותו תחת הטיב. והוה שאמר הכתוב (שמות ט"ז, ט"ז), 'והיה כאשר ירים משה ידו וגבר גו', ורצה לומר, ידו הוא כוחו, היינו כשהצדיק מרים זה הכח להגביר הטיב על הרע אז וגבר ישראל. אבל כאשר יניח ויפיר עצמו מזה הכח, מיד וגבר גו'. אשר על כן עצה הוגנת לו לכל אדם להתחזק את עצמו בתורה ובתפלה להכניע הרע תחת הטיב, והשם יתברך יהא בעזרו, וכן יהי רצון שנוכה במהרה לנצחו ולמחותו ולאבד זכרו מהעולם מכל וכל, וזה יהיה על ידי משיח צדיקנו שיבוא במהרה בימינו, אמן".

פסוק זה נאמר בעת ביטול הגזירה, כשכתב מרדכי את סוכת היהודים... על ידי המן נאמר (א. ב. ג.) "וְיִקְרָא סֵפֶר הַמִּלְךָ וְהוֹרֵא וְיִכְתֹּב כָּל אֲשֶׁר יִצְוֶה הַמֶּלֶךְ אֶל אֲשֶׁר יִצְוֶה וְכוּ"

כָּל אֲשֶׁר יִצְוֶה מְרַדְּכִי אֶל הַיְהוּדִים

ונשאים בפנים הקרון, ורק נעמדים בחלון ומושיטים ידי קודשם לברכה, וכל הקהל הקדוש חולף על פניהם בדחילו ורחימו - כאשר מצויים תמונות רבות שכלאו מהרבה צדיקים שצולמו בעמידתם בחלון הרכבת ומברכים את ישראל. ואילו בהמתנות ארוכות יותר היה הצדיק יוצא אל הרציף, ושם היו עורכים "לחיים טיש" קצר, והיה ניתן גם לגשת אל הקודש בעניינים אישיים וכדומה. באותה 'נסיעה' שנסעו הצדיקים ברכבותיהם, המתנו בכל תחנה יהודים רבים, שבאו לראות ולהיראות פני הקודש כדרכם, כי יצא הקול והתפורסם בישראל דבר נסיעתו של הרבי מגור ביחד עם החפץ חיים.

במשך הנסיעה ישבו שני גדולי עולם הללו יחדיו, באהבה ובנעימים ובהערכה עצומה זה לזה, כדרכם של תלמידי חכמים המורים שלום בעולם, ועסקו ביניהם בעניינים רבים שבהלכה ובאגדה ובהנהגת כלל ישראל. [באותה נסיעה ראה החפץ חיים את האמרי אמת כשהוא מתמקם בספאק "נעים אלימך", ושאלו על מהות הספר, ולאחר שאמר לו מעט מנהלתו, ביקש לעיין בו, ולא יצא מתחת ידו זמן רב.] בהגיעם אל רציף התחנה, והנה קהל גדול ועצום ממתנינים בחדרת קודש על הרציף לקראת הגעת הצדיקים הגדולים קרבניטי הדור. הגאים העירו לרבי מגור, שהנה נכנסה הרכבת אל התחנה, ויש לצאת אל הציבור הענק הממתין על הרציף. ביקש האמרי אמת מן החפץ חיים שיצטרף עימו גם כן, וכך יצאו שניהם יחדיו לקראת ישראל, להגדיל תורה ולהאדירה. אך החפץ חיים סירב, באומרו שחושש הוא מן הגאווה! - ענה לו האמרי אמת על אתר, בשביל הנאת יהודים ראוי גם להשליך עצמו לגיהנום...

תיכף ומיד קם החפץ חיים ממקומו, כששמע שטובתם של ישראל בדבר, ושילב די קדשו בידו של הרבי הקדוש, וכך יצאו שניהם יחדיו שלובי זרוע אל העולם, כשהם מתבטלים זה בפני זה, ומלאים ענווה ושפלות, וכן בכל תחנה ותחנה. היה זה מעמד קידוש השם אדיר, כשהצדיקים הקדושים בתוככי ליבם חשים כמושלמים אל הגיהנום... ומבחון מקבלים כבוד עצום ונורא, שהיה עם ישראל ורוחש בכל אתר לעניקים הללו מנהיגי האומה.

זו היא דוגמא טובה של קבלת הכבוד בשופי מבחון, ובתחושת יראה פנימית שלא ייכשלו חלילה בנטילת הכבוד לעצמם, רק לייחס הכל לכבוד של מעלה! ובספר הקדוש "שבחי בעל שם טוב" (א. ב. ג.) כתב ח"י: "שמעתי מר' אהרן דק"ק מעזיבו שסיפר לפני הרב דקהילתו. פעם אחת נסע הבעש"ט לק"ק בראד, ולן במקום אחד סמוך לבראד. כלילה חרד הבעש"ט וארכובותיו דא לדא נקשו, עד שהעיר ר' צבי סופר משנתו מחמת קול הקשה. אמר לו הסופר: מה זה החרדה, וסיפר לו שבא אלי רבי [אחיה שליח] ושאל אותי, מי יותר טוב אתה או אברהם אבינו ע"ה, שאלתי אותו מה זה מהות השאלה, אמר לי אתה תבוא לק"ק בראד ועשו לך כבוד גדול, אם ח"ו לא תתחזק תאבד כל מה שהיה עד הנה, ונתחורתי עד מאד". "וישבא לק"ק בראד, באו אליו הנגידים להקביל פניו במלבושי כבוד, והוא התחיל לשחק עם הסוסים ולהחליק אותם, ולהכות אותם בידיו, כדרך המשחקים עם הסוסים. - ועתה דן לך עד היכן מגעת יראת חטא של הבעש"ט עכ"ל.

מסופר על הגה"צ המפורסם רבי חיים שאול דוויק הכהן זצוק"ל, מגדולי זקני המקובלים הספרדים בירושלים עיר הקודש ת"ו, בישיבת המקובלים 'בית אל' תכ"ץ (תמוז תש"ד). שפעם אחת הגיע אליו לביקור הגה"ק בעל "דברי יואל" מסאטמאר זצוק"ל, באחת מנסיעותיו שערך בארץ הקודש.

היה זה בערוב ימיו של אותו זמן, בהיותו 'סני נהור', ונכנס אצלו לבקר בבית החולים שעיר צדק, שם היה מאושפז מחמת מצב בריאותו הרופף. בהיותו שלא הכיר היסטוריו הזקן [שלה מאוס צבת] את שפתו היידיש של יוצאי אשכנז, דיברו ביניהם בסוד שיח שרפי קודש בלשון הקודש. - אך המקובל הזקן היה מדבר בהברה הספרדית כדרכו, ואילו הרבי הקדוש הגם שדיבר באותה לשון הקודש, הברתו היתה כשל חסיים בהברה אשכנזית. - וכך יצאו כמה עניינים שלא הבינו זה את זה במדויק, עד שהיו חוזרים ומפרשים את עצמם בשפה ברורה ובאהבה עצומה, והערכת כבוד התורה הדינית, כדרכם של תלמידי חכמים המורים שלום בעולם (מיתוס ת.ד.).

עד שיוחחו בדברי תורה בהלכה ובאגדה, ובעניינים העומדים ברומו של עולם, הם שיצאו הדברים מפורשים כשמלה מאוירים ומשמחים. עם סיום הביקור ההיסטורי הלה, ביקש הרבי מסטמאר ברכה מן המקובל הזקן, אך רבי חיים שאול הבין שברצונו של הרבי לברך אותו, ותיכף ומיד התכופף והרכין את ראשו בהכנעה מופלגה, כדי שיניח צדיק ידי קדשו על ראשו ויברכו, כאשר נוהג אצלם להאציל הברכה בסמיכת ידיים על הראש.

הרבי נודעוץ קלות, ואמר בסערת נפש: חלילה! לא לזה נתכוונתי, אלא בהיפוך! שהרב יברך אותי... - ענה רבי חיים שאול בשיא הפשטות, ואמר: טוב, אם כך יכופף נא את ראשו! והניח את שתי ידיו הקדושות על ראשו הרבי ויברכו ברוב התרגשות, ולא היה יזכר אצלו שום נפקא מינא כלל, אם הוא המברך או המתברך...

כשיאזכרו הפלא הגר"ק מסטמאר בפני פמליית אנשי לווייתו את ענותנותו העצומה של המקובל הצדיק, שלא עשה שום 'עסק' כלל מן השינוי והמהפך הקיצוני שבין מברך למתברך... ואחת היה לו בפשטות מוחלטת, אם צריך הוא להרכין ראשו ולהתבטל, או שהשני ירכין ראשו בפניו להתבטל אליו...

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

סיבת הסיבות'

במהלך ימי השובבים"י אני יכול לנסוע למירון לכבוד שבת, מכיון שאני עורך תיקון שובבים במנחה של יום שישי בזיכרון משה בירושלים ואין זמן לנסוע עד למירון לפני שבת. תכננתי נסיעה למירון לשבת פרשת תרומה שזו השבת הראשונה שאחרי השובבים.

ברגע האחרון, יצא שהרבנית לא יכלה לנסוע לשבת, ולכן נסעתי לבד לשבת אצל התנא רבי שמעון בר יוחאי במירון.

וכאן מתחיל סיפור ההשגחה: ביום חמישי מתקשר אלי רב של ביהמ"ד חשוב, וביקש שאבוא למסור להם שיעור באותו ערב מכיון שהם עושים סיום מסכת. לרגע חשבתי לסרב, הרי כל השעות שלי כבר מלאות שבוטעים לפני וכשמי מה אעשה, אבל תוך כדי מחשבה זכרתי שהרבנית לא נוסעת איתי, ואם כן אז אני יכול כלילה אחרי השיעור הקבוע לבוא אליהם אפילו עד שעה מאוחרת, ואז להמשיך למירון...

תיכף אמרתי לו שיש סיפור השגחה פרטית, שהרי אם הרבנית הייתה נוסעת איתי, אז אין מצב שאשאיר אותה ברכב להמתין שעתיים עד שמסיימים את השיעור, ולהגיע מאוחר מאוד למירון, אבל עכשיו שאני נוסע לבד, אז זה מתאפשר.

כך אכן עשיתי ועד חצות ליל הייתי עמהם, ששמחו מאוד והתעלו יחדיו.

בהמשך קבלתי עוד שיחה מראש ישיבה ששמעו שאני במירון לשבת, והוא בדיק מגיע עם ישיבה של יותר ממאה בחורים, וביקש שאמסור שיחה לבחורים. גם כאן שניתיי חשבון שכל השעות שלי לשיחות כבר מלאות מזמן, אבל פתאום עשיתי חשבון כיון שאני לבד במירון, בלי בני בית, אני יכול לקצר את הסעודה שלי, ולמסור להם שיחה. הנקודה כאן סיכם הרב: שבכל מצב צריכים להתבונן בנקודה של מה ה' רוצה ממני? ולא להישאר בקיבעון מחושבתי. אם רק רוצים אז יש

סייעתא דשמיא... בעל המעשה: מוריטו הרב

הפעונים לכות את הרכים בסיפור של השגחה פרטית מוזנף לשלוח אל ר' שפחה ספואלס פקס: 15326517922

ואמר הרבי שזו היא תכלית מידת ההשתוות! ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו - אין זה כבוד עצמי כלל, הכל בכבודו של המלך ברוך הוא וברוך שמו, פעם רוצה בכבודו וביקרו של זה, ולפעמים בהיפוך...

"ונשלוח ספרים ו' להשמיד לרדת ולאבד את כל היהודים מפני ידן וכן כף יתשים ביום אחר" (א. ב. ג.) מגזירה זו למדנו גודל יקרת ערך כל איש ואיש מישראל, בכל מדרגה ומצב שנמצא. כאשר כל ישראל הקטנים עם הגדולים כולם שווים בגזירה, למן מרדכי הצדיק ועד האישי הפשוט ביותר, כולם ביום אחד שווים. ללמדך שכל נשמה מישראל חשובה לפני הבורא מאוד, וחיונית וזכרית לחיות בזה העולם, ממש בשווה כמו הצדיק והעובד ה'.

כי לכל אחד ואחד יש תכלית תיקון מיוחד שרק הוא בלבד יכול לתקן בעולם, לפי נפשו ונשמתו. ואין שלמות התיקון בכללות נעשה אלא מכל נשמות ישראל יחדיו, שלא נחסר מהם אחד, ומאי חזית דדמא דידך סומק טפי.

ולכן כשהמדובר בגזירת כליה, אז שווים כל ישראל בשווה ממש לפני ית"ש, ואין שום הבדל מדרגות ומינים, אלא כולם חיוניים מאוד בעולם, | הפוך בעבוד הבא <

ומפרנסם ושולחם לכל מיני שליחויות ועלויות ונסתרות. אולם גם לאחר שדרשו וחקרו בין כל אנשי העיירה ופשוטי הקהל, לא נמצא אותו ר' יעקב. הם כבר כמעט התייאשו מלמצואו, עד שלאחר חיפוש מדוקדק ודרישה נוקבת בית אחר בית, נודע להם שאין באותה עיירה יהודי בשם ר' יעקב, כי אם שיכור גס אחד, שגר בביתה יהיה בקצה העיירה, החולה במכת השכרות, כל סדר יומו מבוא ועד צאתו סובב והולך סביב היין...

ואת כולם ממש צריך השי"ת בעולמו, ללא שום יוצא מן הכלל, כי כולם אנשים מורע ישראל קודש, ולפעמים יכול לצאת קידוש ה' גדול מאיש פשוט יותר מאיש המעלה. ידוע המעשה מהבעש"ט הק"י זצ"ל, שפגש פעם בקבוצה של משומדים ריקים שהמירו דתם ורמנא ליצלן, ושאל לכל אחד הסיבה שגרמה לו לעשות הצעד הזה. האחד תירץ את עצמו שנמשך אחר חברים רעים, השני התנצל שהיה עני גדול והבטיחוהו ממון הרבה, השלישי אמר שלא היה יכול לעמוד בניסיון התאהב שמעמדי לו היצה"ר תמיד. אבל הרביעי היה טוען בשאט נפש, שפשוט לא מצאה התורה חן בעיניו עפ"ל, מיד קמו והתנפלו עליו יתר המשומדים והכוהו מכות נאמנות על שתולה את הדלול בתוה"ק במקום בעצמו. ואמר הבעש"ט, שבאכן ראינו מאמר הכתוב (ויקרא טו, טו) "השוכן אתם בתוך טומאתם", שאפילו אלו המשומדים הרמנא ליצלן לא אבו לשמוע איזה זלזול וחסרון בתוה"ק ח"ו, אף על פי שחטא ישראל הוא (ספרדוק מד).

באין משפט וצדקה. הבכי הזה נגע מאוד לליבו היהודי של ר' יעקב, וכשבידו כמה הסכום שהיביים הם לפרוץ, גילה להפתעתו שהוא בדיוק ת"ק דינרים כסכום הזה שנושא הוא עימו בכיסו לדבר העבירה, חושבנא דדין כחושבנא דדין. - מיד ניצת בו הניצוץ, והיצר הטוב עומד בו רגש רחמנות הטובעים בשרוש נשמת ישראל (במחט עט), ונכנס בו חשק עצום לקיים המצוה הגדולה הזו של הצלת משפחה שלימה בישראל ממוות. - באותה שעה הרהר בליבו בבניה ובהשכל: הרי זו העבירה בין כך לא תביא לי שום רווח, כלום! אפס!... רק הפסדים גדולים בזה ובבא! וכרגע אחר שנגמרת התאוה, הרי עתיד הוא בין כך להישאר בעירום ובחוסר כל... ולמה אם כן להשליך סכום עצום כזה על עבירה כמזוה? הלא עדיף לעשות בהיפך הגמור, לתפוס מצוה רבתי בזה הממוץ!

תיכף רץ האיש עם ציורו כספוא אל הפרוץ, ורקן הכל על השולחן, וסילק את כל החוב עד פרוטה אחרונה, והוציא את המשפחה לחירות! הם לא ידעו את נפשם מרוב שמחה ואושר, והודו לו בכל לב. - וכך נשאר עני וחסר כל, והיה סובב והולך ומקבץ נדבות מעיר לעיר.

למעלה בשמיים נעשה מזה רעש גדול, שבמקום עבירה חמורה שהיה הולך לעשות, נמצא מקיים מצוה גדולה בהצלת כמה נפשות מישראל! ונגזר עליו זכות מסירות נפש להצלתם של ישראל בלא שיכירם כלל, שכמו כן יוכל תמיד לעזור ולברך את ישראל, וכל הברכות שיברך בפיו לכל איש מבני ישראל יתקיימו.

ומאז התחיל לברך את ישראל, וראו הכל שברכותיו מתקיימים ונעשים, והיו מביאים אליו מעות צדקה בשביל שיברכם בכל מיני ברכות שרצו להוציא מפיו, וכאשר גזר באמרי פיו היה הכל מתקיים. אמנם בהיות שלא היה צדיק, לא ידע להיזהר בענייני ברכותיו שיחולו רק במקום הצורך והטוב, והיה מברך גם לרשעים ברשעתם ובעניינים שיצא מהם חילול ה' רח"ל. ונעשה שוב קטיוג למעלה, שלא יתכן להשפיע בשכר קדושת המצוה הנוראה שקיים, דברים שיצא מהם חילול שם שמים, שנמצא שכרו יוצא בהפסדו...

ולפיכך נפסק עליו שיהיה "שיכור" כל היום, וכך לא יוכל לצלל את כח ברכותיו, דהא "גמריי ממשמיא מיהב יחי משקל לא שקלי" (תענית סה). ובהו גם לא יחזור לסורו, ויגיע לעולם העליון בלא עבירות, ויוכל לקבל שכרו הגדול. - ולכן מי שבכל זאת מצליח בתחבולותיו להוציא ממנו איזו ברכה, הרי היא מתקיימת לאלתר!

כיצא בדבר נראה אף בענין חג הפורים דגן, הלא הלכה פסוקה היא בשולחן ערוך (סי תרצז ס"א): "כל הפושט יד נותנים לו", שרומם אף כלפי מעלה, שכל הפושט ידו לשמים בבעותא וצלותא, הרי שכל מה שיבקשו ישראל בזה היום יתקבל למעלה. כי השם יתברך מקיים אף הוא את כל מצוותיו כנודע. ופסק השו"ע לתת מתקיים כמו כן למעלה, שהרי "קיימו למעלה מה שקיבלו למטה" (פמלה טו). כאשר מתגדל בהאי יומא רבא מעלת ישראל חיבתם ואהבתם, ובכל מה שיבקשו יתקבל תפילתם.

[כפי ש'סולק' תורת חיים (תשא) ת"ק: 'בפסוק (אסתר ט, טו): 'הימים האלה מוכרים ועשירים', כי ימים האלה יש להם סגולה, ותיקף כשמוכרים דבר טוב על ישראל, תיקף נעשה כן, חה מוכרים ועשירים' עפ"ל. ומאחר שאין כל העם במדרגת הצדיקים, שיידוע לשמור על כוח העצום של ברכתם ותפילתם בזה היום, והיו יכולים חלילה לצלל סגולת היום גם לדברים שאינם טובים וישרים לישראל. לכן נצטוונו על השמחה הגדולה, להרבות בשתיית היין בזה זמן יותר משאר יו"ט, כדי לאבד הידעת "עוד דלא ידע", בכדי שלא ישתמשו בכח הברכה והתפילה לדברים שאינם לטובה, או שאינם לכבוד שמים. [תיקן בסה"ק חרודי הי"ם לפורים].

[כמו שאמר הש"ס"ים ברוך צחות פסוק (שמות כ, לו): 'שלושה בעיני שמוקדים (שלוש בעיני מלאים בליקוי שקידים)... בקנה אחד (במסכתין ובאים כאחד בציוור הקנה שבגוון... הרי זה) כספור ופוחין].

אולם היות ולא נמצא באותה עיירה יהודי אחר בשם ר' יעקב כי אם שיכור זה, הוכרחו לגשת אליו. מתחילה חשבו אולי מהצדיקים הנסתרים ביותר הוא, ומצליח להסתיר צדקותו הגדולה במסווה השתייה, אך משהתקרבו ובדקו בדרכי הדק היטב לא מצאו בו ולא כלום, כי אם זו ההנהגה שמן הבוקר ועד הערב עוסק בינו ונרדם תמיד בשכרותו, ואינו עושה מלכוד זאת כלום!

הסביבות שלאיש זה היתה כוננת הבעל שם טוב היתה רחוקה עד מאוד, אבל בהעדר ר' יעקב אחר הוכרחו על פי ציווי הצדיק לגשת אליו לבקש הברכה.

ברם דא עקא, שמרוב שכרותו לא היה ניתן לדבר עימו כלום, כי תמיד היה שיכור כלוט, ולא יכלו להחליף עימו אף מילה. חשבו אפוא וטכסו עצה, בטרם שהתעורר משנתו העמוקה החביאו ממנו את כל צלחותיו היין, וכאשר קם ודרש וביקש אחר היין, ניגשו אליו כל חברי המשלחת, ואמרו לו במפגיע שלא יתנו לו את היין בשום אופן עד שיברכם שתתבטל אותה גזירה רעה שבמדינה פלוגתי!

שחק האיש צחוק שיכורים, ואמר: וכי מה איכפת לי שתתבטל? הריני מברך אתכם שתתבטל הגזירה, העיקר תנו היין! - כאשר שמעו חברי המשלחת הברכה יוצאת מפורש מפיו על ביטול הגזירה, נתנו לו את היין וחזרו למקומם, ואכן כעבור מספר ימים התבטלה אותה גזירה ובאה הרווחה לישראל.

לאחר מכן נשאל הבעש"ט אודות אותו שיכור ועסקיו, שלא נמצא בו שום סימני צדקות כלל, ואין נראה שהוא מן הנסתרים, ומהו אם כן כוחו בברכתו?

גילה להם רבינו הבעש"ט סודו של אותו שיכור, שהוא היה 'בעל תאוה' גדול, הרדוף ושטוף תמיד בתאוה הקשה רח"ל. פעם אחת נודע לו על עבירה אחת במדינה רחוקה אשר שכרה עולה מאות מאות דינרי זהב טבין ותקילין, שהיו הון עתה ומרוב תבערת אש היצר הרע שבקרבו מכר את כל רכושו, ועוד היה עליו לטרוד הרבה עד שהשיג הסכום הגדול הזה, ויצא לרכוה לאותה מדינה, בתקוותו להגיע לאותה עבירה שם.

והיו בדרך כאשר חלף עם מרכבתו באחד הכפרים, הגיע לאוזניו קול בכיה מרה, וזעקות של תינוקות קורעות לב, לאחר בירור קצר למקור הבכיה, נודע לו שאלו הם המוכסין (אדמיניסטרטור) המקומי ומשפחתו, שהטילים ה'פרוץ' האכזרי והשליטים אל מעמקי הצניוק מחמת העדר תשלום דמי החכירה, כדרך הפריצים בימים ההם לשלוט ביד קשה, עבירה שם.

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון בכייל (דוא"ר) טא לשלוח לכייל הפצו"ב

לע"נ הרב יעקב מיכאל זצ"ל בן החבר הרב ר' ישראל זצ"ל מיינער ולב"ע י"א אל תשי"ב תנצב"ה.	יוסף בן טילה וואא לרפואה שלימה	האחים ייקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה וואא להצלחה בכל העניינים	לע"נ מרת רחא סאסא בת לאה ולב"ע י' סיון תנצב"ה.	לע"נ החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטי"א רבי ישראלי יצחק ולב"ע י"ח סללו תנצב"ה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז יז"ר ויקרים מכירות 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il	גל-19
--	--------------------------------	---	---	--	--	------------------------	--	-------

י"ו ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניינים יקבלו את העלון בכייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173